

Súd: Správny súd v Košiciach
Spisová značka: 2S/15/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0923100284
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Tomáš Kuruc
ECLI: ECLI:SK:SpSKE:2025:0923100284.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu: JUDr. Tomáša Kuruca a z členov senátu: JUDr. Jany Raganovej a JUDr. Pavla Doriča, PhD. v právnej veci žalobcu: A. B. C., D., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. X, XXX XX F., zastúpeného JUDr. Erikou Beňovou, advokátkou, so sídlom v F., G. X, IČO: 35 544 350, proti žalovanému: Univerzita D. B. G. v F., G. X, XXX XX F., IČO: 00 397 768, právne zastúpený: Sýkora - advokátska kancelária, s.r.o. so sídlom H. X, XXX XX F., IČO: 47 256 206, v konaní o preskúmanie fiktívneho rozhodnutia žalovaného zo dňa 19.07.2023, takto

rozhodol:

I. Z r u š u j e fiktívne rozhodnutie žalovaného zo dňa 19.07.2023 a v r a c i a vec žalovanému na ďalšie konanie a rozhodnutie.

II. Žalobcovi p r i z n á v a právo na náhradu dôvodne vynaložených trov konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

I.
Priebeh administratívneho konania

1. Univerzita D. B. G. v Košiciach ako prvostupňový orgán rozhodnutím Č. j. REK001007/2023-UPA/2556 zo dňa 23.06.2023 nesprístupnila žalobcovi informácie uvedené v žiadosti žalobcu zo dňa 15.06.2023, ktorou žiadal prvostupňový orgán ako povinnú osobu o „kompletnú osobnú korešpondenciu z rokov 2015 až 2017 medzi ním a pani H. I., J. J.“ (ďalej len ako „študentka“). Prílohou žiadosti žalobcu o sprístupnenie informácií bol jednorazový súhlas udelený povinnej osobe k poskytnutiu osobných údajov. Prvostupňový orgán svoje rozhodnutie o nesprístupnení žalobcom požadovaných informácií odôvodnil predovšetkým s poukazom na skutočnosť, že podľa jeho názoru neexistoval právny základ na poskytnutie požadovaných informácií, nakoľko požadované informácie sa netýkajú činnosti povinnej osoby, nejde o verejnosti neznáme údaje vo veciach verejných a tiež uviedol, že poskytnutie týchto informácií by bolo s poukazom na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v rozpore s princípmi dobrej správy. Žalovaný v odôvodnení uviedol, že žalobca ako žiadateľ žiadal o nezmyselnú informáciu, ktorá v súlade s odbornou právnickou literatúrou nespadá do rámca informácií, na ktoré sa vzťahuje zákon o slobodnom prístupe k informáciám a jej nezmyselnosť spočívala v tom, že žalobca ako žiadateľ žiadal od povinnej osoby zaslanie svojej vlastnej osobnej korešpondencie, t. j. informácií výlučne súkromnej povahy, ktoré by mal on sám mať, respektíve zrejme má k dispozícii vo svojej osobnej sfére. Žalovaný ďalej dôvodil, že žalobca ako žiadateľ nešpecifikoval rozsah, čím podľa názoru žalovaného svoju žiadosť zmenil na pokyn nadriadeného orgánu čo nebolo a ani nie je účelom zákona o slobodnom prístupe k informáciám. Žalovaný citoval ustanovenie § 9 ods. 1 Zákona o slobodnom prístupe k informáciám, kde zdôraznil, že informácie, ktoré sa týkajú osobnosti a súkromia fyzickej osoby, písomnosti osobnej povahy, podobizne, obrazové snímky, obrazové a zvukové záznamy týkajúce

sa fyzickej osoby alebo jej prejavov osobnej povahy povinná osoba sprístupní len vtedy, ak to ustanovuje osobitný zákon, alebo s predchádzajúcim písomným súhlasom dotknutej osoby. Žalovaný záverom svojho odôvodnenia konštatoval, že vzhľadom na skutočnosť, že požadované informácie majú povahu informácií podľa § 9 ods. 1 Zákona o slobodnom prístupe k informáciám a súčasne povinná osoba nedisponovala písomným súhlasom na ich sprístupnenie, povinná osoba nie je oprávnená uvedené informácie žalobcovi ako žiadateľovi sprístupniť, a to ani v prípade, ak by mala k dispozícii a boli by v súlade s princípmi dobrej správy.

2. Proti rozhodnutiu prvostupňového orgánu Č. j. REK001007/2023-UPA/2556 zo dňa 23.06.2023 o nesprístupnení informácií podal žalobca dňa 30.06.2023 odvolanie, v ktorom namietal, že podľa jeho názoru povinná osoba nemá žiadnu prekážku, aby zverejnila žiadateľovi ním požadované informácie, t. j. iba tie prejavy osobnej povahy, na ktoré má povinná osoba písomný súhlas. Namietal tiež, že úvahy povinnej osoby či žiadateľ má alebo nemá informácie k dispozícii sú nepodstatné, pretože žiadateľ nie je povinný uvádzať ani vysvetľovať dôvod prečo žiada povinnú osobu o informácie s poukazom na § 3 ods. 3 Zákona o slobodnom prístupe k informáciám. Podľa názoru žalobcu zákonný dôvod v odôvodnení povinnej osoby, ktorá skúmala motívy žiadateľa a polemizovala o nich právne neobstojí. Žalobca tiež namietal, že z pohľadu zákona o slobodnom prístupe k informáciám je dôležité to, že povinná osoba uvedenú informáciu má k dispozícii.

3. Žalovaný o podanom odvolaní žalobcu nerozhodol v zákonom ustanovenej lehote do 15 dní od podania odvolania, a tak došlo dňa 17.07.2023 (15.07. bola sobota) v zmysle Zákona o slobodnom prístupe k informáciám k vydaniu fiktívneho rozhodnutia, ktorého deň doručenia bol druhý deň po uplynutí lehoty na vydanie rozhodnutia, t. j. deň 19.07.2023. Žalovaný dňa 28.07.2024 upovedomil žalobcu o tom, že jeho odvolanie zo dňa 29.06.2023 proti rozhodnutiu o nesprístupnení informácie bolo doručené osobitne ustanovenej komisii, ktorá ho mala posúdiť a následne dňa 03.08.2023 o odvolaní rozhodol rozhodnutím Č. j. REK001007/2023-UPA/2987, ktorým odvolanie žalobcu zamietol a napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu potvrdil.

II.

Správna žaloba

4. Žalobca doručil správne mu súdu dňa 27.07.2023 správnu žalobu, ktorou žiadal zrušiť prvostupňové rozhodnutie o nesprístupnení informácií a následne v súlade s podaním „Odstránenie väd žaloby“ zo dňa 09.02.2025 žiadal zrušiť fiktívne rozhodnutie žalovaného a priznanie náhrady trov konania v plnom rozsahu. Žalobca vo svojej žalobe uviedol, že žalovaný vo svojom rozhodnutí argumentoval tým, že žalobcom žiadané informácie majú osobnú povahu a že žalovaný ako povinná osoba nedisponoval písomným súhlasom študentky na ich sprístupnenie, avšak podľa názoru žalobcu povinná osoba mala v čase podania žiadosti súhlas študentky na sprístupnenie informácií. Žalobca sa vo svojej žalobe odvoláva na teologický výklad práva a uviedol, že účelom opatrenia, aby povinná osoba mala písomný súhlas dotknutej osoby je ochrana jej súkromia pred zásahmi do súkromia. Argumentoval, že študentka v období od roku 2015 do roku 2017 so žalobcom komunikovala v súkromí, t. j. vedela, že žalobca pozná jej prejavy osobnej povahy, o čom mal žalovaný už dôkaz a to konkrétne všetky správy, ktoré poslala žalobcovi. Žalobca uviedol, že študentka už v rokoch 2015 až 2017 udelila žalobcovi konkludentný súhlas, aby poznal prejavy jej osobnej povahy a tak argumentácia žalovaného, že nemá písomný súhlas, nemá za cieľ chrániť jej súkromie a podľa názoru žalobcu si žalovaný vykladá zákon v rozpore s jeho účelom a považuje postup žalovaného za rozporný s cieľom zákona. Uviedol, že žalovaný rovnako nebral do úvahy sériu individuálnych súhlasov, ktoré sú obsahom vzájomnej komunikácie medzi žalobcom a študentkou. Poukázal na skutočnosť, že má ústavné a ľudské právo poznať informácie, ktoré sa o ňom zhromažďujú a ku zverejneniu ktorých dal jednorazový súhlas povinnej osobe tak, ako to pred ním urobila študentka. Zdôraznil, že písomný súhlas žalobcu na zverejnenie požadovaných informácií v tomto špecifickom prípade je súčasťou už skôr udelených písomných súhlasov od študentky a podľa jeho názoru má právo nakladať s prejavmi jej osobnej povahy udelil súhlas povinnej osobe, aby tá informáciu sprístupnila iba žalobcovi, ktorý má dispozičné právo narábať s požadovanou osobnou komunikáciou a prejavmi osobnej povahy študentky. Žalobca tiež uviedol, že má právo disponovať vlastnou osobnou komunikáciou a prejavmi osobnej povahy študentky vo vzťahu k sebe samému a podľa jeho názoru by diametrálne iná situácia nastala vtedy, ak by žalobca udelil súhlas povinnej osobe so zverejnením požadovanej informácie inej osobe, pretože v tomto prípade žalobca nemal udelenú dispozičné právo od študentky, aby jej prejavy osobnej povahy šíril a sprístupňoval iným osobám ako aj samotný žalobca.

Žalobca zdôraznil, že má právomoc disponovať vlastnou osobnou komunikáciou a prejavmi osobnej povahy študentky vo vzťahu k sebe samému, pričom podľa jeho názoru diametrálne iná situácia by nastala, ak by žalobca udelil súhlas povinnej osobe so zverejnením požadovanej informácie inej osobe. Žalobca ďalej uviedol, že formálny výklad práva bez akceptovania teologického výkladu práva nie je uplatňovanie práva, ale svojvôľa. Podľa jeho názoru žalovaný konal veľmi formálne a bez prihliadnutia na cieľ zákona o slobodnom prístupe k informáciám a to aj napriek tomu, že žalovaný nevie preukázať súhlas žalobcu, aby žalobcovi zhromažďoval informácie od roku 2017, jednak zo súkromia žalobcu ako aj zo súkromia študentky. Zdôraznil, že žalovaný neuznal dispozičné právo žalobcu disponovať s osobnými prejavmi študentky vo vzťahu k sebe samému, t. j. písomný súhlas žalobcu, ktorý podľa názoru žalobcu v sebe zahŕňa aj písomný súhlas študentky. Žalobca ďalej argumentoval, že povinná osoba sa postavila do postavenia akéhosi zločineckého gangu, ktorého činnosť nemôže nikto kontrolovať, ani žalobca ani orgány činné v trestnom konaní alebo súdy a poukázal na to, že žalovaný odmietol predmetnú korešpondenciu ako dôkaz predložiť súdu v konaní vedenom pod spisovou značkou 41Crp/92/2017 na Okresnom súde Košice II a v konaní na Okresnom súde Rožňava v trestnej veci vedenej pod spisovou značkou 3T/106/2019, kde predmetná komunikácia je dôkazom v trestnom konaní. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6SŽi/9/2013, z ktorého odôvodnenia vyplýva, že súhlas so zverejnením je súčasťou spisu a uviedol, že v tomto prípade povinnej osobe chyba v spise písomný súhlas jednak žalobcu a jednak študentky, avšak tento stav sa zmenil po tom, čo žalobca udelil súhlas povinnej osobe, ktorá má momentálne súhlas k zverejneniu vzájomnej komunikácie. Žalobca vo svojej žalobe podčiarkol, že každá správa študentky, ktorá bola adresovaná jemu a povinná osoba ju pozná, je v skutočnosti písomným súhlasom študentky pre povinnú osobu zverejniť obsah komunikácie jemu ako adresátovi. Žalobca tiež podčiarkol, že situácia by bola celkom iná, ak by komunikácia neobsahovala správy od študentky na jeho adresu a podľa názoru žalobcu iba v tomto prípade by aj on ako žalobca, aj žalovaný mohli svorne tvrdiť, že im študentka neudelila súhlas na zverejnenie osobných informácií žalobcovi, ako adresátovi jej správ. Žalobca záverom žaloby uviedol, že existencia či i len jednej správy od študentky na jeho adresu v požadovanej komunikácii je pre povinnú osobu v skutočnosti povinný súhlas na to, aby mohol adresátovi korešpondencie celú ním požadovanú korešpondenciu na základe jeho písomnej žiadosti zverejniť. Uviedol tiež, že žalovaný v minulosti nemal žiaden súhlas od žalobcu, aby korešpondenciu získal, poprípade s ňou ináč disponoval proti vôli žalobcu a prvý raz takýto súhlas získal ako súčasť jeho žiadosti o informácie. Poukázal tiež na skutočnosť, že žalovaný do dňa podania žaloby nevydal nové rozhodnutie o jeho odvolaní a dňa 19.07.2023 mu márne uplynula lehota na vydanie tohto rozhodnutia.

III.

Vyjadrenie žalovaného

5. Žalovaný vo svojom vyjadrení k správnej žalobe zo dňa 06.05.2024 uviedol, že považuje podanú žalobu za neprípustnú a nedôvodnú a navrhol súdu žalobu odmietnuť, respektíve zamietnuť v celom rozsahu a priznať mu právo na náhradu trov konania voči žalobcovi v plnom rozsahu. Žalovaný argumentoval, že dňa 28.07.2024 upovedomil žalobcu o tom, že jeho odvolanie zo dňa 29.06.2023 proti rozhodnutiu o nesprístupnení informácie bolo doručené osobitne ustanovenej komisii, ktorá ho mala posúdiť a následne dňa 03.08.2023 o odvolaní rozhodla. Žalovaný ďalej uviedol, že podľa dostupných informácií bol žalobca právoplatne odsúdený za prečin nebezpečného prenasledovania študentky a navrhol správne súdu pripojenie súdneho spisu Okresný súd Rožňava sp. zn. 3T/106/2019 a otázka osobnej korešpondencie, o ktorú žalobca v predmetnej žiadosti o poskytnutie informácií žiadal, je predmetom súdnych konaní o ochrane osobnosti, súkromia a prejavov osobnej povahy žalobcu, do ktorých mal žalovaný údajne zasahovať. Žalovaný ďalej dôvodil, že zo zákona o slobodnom prístupe k informáciám nevyplýva, že povinný subjekt má povinnosť získavať vyžadovať zhromažďovať prešetrovať vyhľadávať alebo spracovať materiály požadovanej žiadateľom o informáciu, ak sa v ich originálnej podobe v jej dokumentácii nenachádzajú a povinný subjekt nemusí vykonávať na žiadosť oprávnených osôb také úkony, ktoré nesmerujú k výkonu ich právomoci. Uviedol tiež, že žiadosť o sprístupnenie informácií podľa zákona o slobodnom prístupe k informáciám má slúžiť iba ako nástroj spoločenskej kontroly a nie ako prostriedok na zneužitie práva. Argumentoval, že žalobcom požadované informácie, ktoré mu neboli sprístupnené sú mimo rozhodovacej právomoci žalovanej a ich sprístupnenie vôbec nespadá pod zákon o slobodnom prístupe k informáciám a navyše sprístupnenie takýchto informácií by bolo v zjavnom rozpore s princípom primeranosti/proporcionality a účelom zákona. Žalovaný zdôraznil, že interpretácia pojmu vzťahovať sa k výkonu činnosti povinnej osoby musí vychádzať zo skutočností, že predmetom šírenia alebo sprístupnenia môže byť len informácia, ktorú orgán verejnej správy získal

a má k dispozícii z dôvodu jeho kompetencie ustanovenej zákonom, pričom informácie požadované žalobcom žiadnym spôsobom nevypovedajú o činnosti žalovanej vo veciach verejných, nesúvisia s ich rozhodovacou činnosťou a ich sprístupnenie vôbec nespadá pod zákon o slobodnom prístupe k informáciám a navyše uviedol, že žalobcom požadované informácie ani systematicky nespracúva ani nezhrmažďuje, nevedie pre nich evidenciu. Žalovaný poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sžso 31/2008 zo dňa 26.02.2009, z ktorého citoval "žalovaný nie je povinný vytvárať databázu informácií, ktorými pri podaní žiadosti nedisponuje....". Zákon o slobode informácií v žiadnom ustanovení neukladá povinnému subjektu spracovať údaje do určitých databáz, ak o to požiadajú žiadateľ, a teda ani v predmetnej veci nemal žalovaný povinnosť takúto databázu vytvárať." Žalovaný tiež poukázal na intenzitu a obsah žiadosti o sprístupnenie informácií adresovaných žalovanému (najmenej 20 žiadostí od 06/2023), pričom konštatoval, že v prípade žalobcu sa jedná o zneužitie a šikanózne vykonávanie práva, ktorý nepožíva právnu ochranu. Uviedol tiež, že právo na informácie sa nezaručuje ako absolútne právo ako aj skutočnosť, že žalobca svojimi žiadosťami o poskytnutie informácií narúša činnosť príslušných oddelení, orgánov a jeho zamestnancov pri vybavovaní nespočetných žiadostí a následných odvolaní žalobcu, pričom podľa názoru žalovaného žiadosti žalobcu nesledujú legitímny cieľ, ale majú obštrukčný charakter v snahe demonštrovať svoju nespokojnosť s rozhodnutím žalovanej ukončiť so žalobcom pracovný pomer. Uviedol tiež, že žalobca cielene podáva žiadosti v krátkych časových intervaloch, čo sa vymyká štandardnému správaniu v porovnateľných prípadoch a tento stav trvá nepretržite od roku 2018, pričom ako dôkaz priložil zoznam podaní vo veci sprístupnenia informácií adresovaných žalovanému zo strany žalobcu - 185 podaní od roku 2018 a navyše uviedol, že žalobca podáva aj množstvo trestných oznámení na zamestnancov žalovaného, návrhy na priestupkové konania ako aj žaloby rôzneho druhu. Žalovaný žiadal súd o nariadenie pojednávania a navrhol súdu, aby správnu žalobu v celom rozsahu odmietol, alternatívne, aby správnu žalobu zamietol a priznal žalovanej právo na náhradu trov konania proti žalobcovi v plnom rozsahu.

IV. Replika žalobcu

6. Žalobca v replike k vyjadreniu žalovaného uviedol, že žalovaný účelovo zahmlieva podstatu sporu. Dôvodil, že svoj nárok na informácie vyvodzuje z toho, že sa jedná o vzájomnú komunikáciu medzi ním ako žalobcom a študentkou, pokiaľ nebola táto komunikácia zámerne zmenená treťou osobou zo strany povinnej osoby. Podľa názoru žalobcu je súd a celé konanie nutné koncentrovať na základnú právnu otázku, či potrebuje povinná osoba súhlas študentky, aby sprístupnila jej vzájomnú sms komunikáciu so žalobcom - žalobcovi, ktorý ako účastník osobnej komunikácie má jej súhlas už od vzniku obsahu samotnej sms komunikácie, a toto je podľa žalobcu podstata problému. Súd má v prvom rade sledovať cieľ zákona a to ochranu ľudského práva na informácie aj v takom špecifickom prípade. Žalobca sa domáhal, aby súd konal a rozhodol na základe nastolenej právnej otázky. Žalovaný podľa žalobcu účelovo zabúda na predmet sporu a navrhuje ako dôkazy rôzne iné spisy, pričom v trestnom konaní sa riešila úplne iná právna otázka ako je sprístupnenie informácií. Žalobca upozorňoval súd, aby nekonal tak ako sudkyňa v spore vedenom pod sp. zn. 25C/28/2020, keď sudkyňa nad rámec zákona chcela vyhovieť žalovanému a účelovo si vyžiadala trestný spis a jej zistenie bolo šokujúce, dôkazy ktoré mal mať žalovaný, tam neboli. Žalobca trval na tom, aby žalovaný preukázal, že si v roku 2017 splnil povinnosť podľa § 3 ods. 2 Trestného poriadku a predmetnú sms komunikáciu skutočne aj odovzdal orgánom činným v trestnom konaní. Súd sa tak podľa tvrdení vyhne prekvapeniu, že navrhovaný dôkaz nie je v spise 3T/106/2009 a žalovaný účelovo klame súd, aby súd za žalovanú vyhľadával dôkazy v spisoch, kde dôkaz preukázateľne nie je. Žalobca vo svojej replike uviedol, že je proti pripojeniu spisu sp. zn. 25C/28/2020 vedenom na Mestskom súde Košice z dôvodu, že ide o civilný spor, ktorý rozhoduje o úplne inej právnej otázke, ako rozhoduje správny súd. Poukázal na to, že žalovaný podvára súd a navrhuje dôkazy, kde neboli predložené sms správy, ktoré sú premetom žiadosti o informácie, ktoré má žalovaný vo svojej dispozícii a koná tak vedome, aby nemusel preukazovať svoje tvrdenia a predložoval celé konanie, tak ako jej to súd dovolí. K námietke žalovaného, že nedôvodne zaťažuje žalovanú žalobca uviedol, že uvedené dôkazy nemajú žiaden vzťah k predmetu sporu a súd nemôže na také dôkazy prihliadať, pretože sa týkajú len odmietania žalovaného sprístupňovať informácie. K námietke žalovaného, že nečakal na rozhodnutie o odvolaní dostatočne dlho uviedol, že podal odvolanie dňa 29.06.2023 a dňa 27.07.2023 podal žalobu, z čoho je nesporné, že čakal na rozhodnutie o odvolaní určitý čas. Žalobca navrhol súdu, aby neprihliadal na účelovú argumentáciu a sledoval základný cieľ rozhodovania o žalobe, t. j. chránil právo žalobcu na informácie a nedal sa odkloniť od podstaty sporu. Na druhej strane žalobca chápe obranu žalovaného, ktorý klame a podvára súd, bude hľadať a poukazovať na údajné formálne nedostatky, aby súd v konečnom dôsledku neposkytol ochranu jeho

práva na informácie. Uviedol tiež, že pre rozhodnutie súdu je podstatné, že využil opravný prostriedok a ku zmene stavu na základe odvolania nedošlo, čo je právny stav, ktorý nebráni rozhodovaniu súdu a ani po formálnej stránke nenastala žiadna zmena skutkového stavu po podaní žaloby ako následok konania odvolacieho orgánu povinnej osobe. Žalobca zdôraznil, že iná aplikácia práva súdom na vzniknutý skutkový a právny stav by znamenala odopretie žalobcovi pristúpiť k súdu a odopretie využiť účinný prostriedok nápravy, čo by bolo konanie súdu v rozpore s čl. 13 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Žalobca ďalej argumentoval, že žalovaný mal súdu preukázať, že informáciu od študentky skutočne aj získal a že existujú zákonné dôvody aby ju neposkytol, súčasne podľa názoru žalobcu vedome pred súdom klame, pretože zo žiadosti nijako nevyplýva, že žiadosť sa priamo týka študentky, pretože žiadosť sa týka sprístupnenia vzájomnej komunikácie so študentkou. Ku informácii vyplývajúcej z vyjadrenia žalovaného, že žalobca bol odsúdený, uviedol, že toto nemá žiaden vplyv na právo žalobcu na informácie a poukázal na neférovú argumentáciu žalobcu, ktorý je zastúpený profesionálnym právnikom, pričom tiež konštatoval, že právny zástupca žalovanej pred súdom klame a vedome používa neférovú argumentáciu, aby mimo právnymi prostriedkami konal pred súdom, pričom uvažoval, že sa obráti na Slovenskú advokátsku komoru. Podľa názoru žalobcu je žalovaný argumentačne v koncoch, ak tvrdí, že informácia bola predmetom rôznych sporov. Žalobca žiadal súd, aby vyzval žalovanú na predloženie dôkazov o tom, že predmetnú korešpondenciu odovzdal do konania vedenom pod sp. zn. 3T/106/2019 a do konania vedenom pod sp. zn. 25C/28/2020 na Mestskom súde Košice. Zdôraznil, že jeho žiadosť má charakter spoločenskej kontroly a nemá žiaden úmysel zneužívať právo ako ľživo tvrdí žalovaný a argumentuje počtom podaní žalobcu, ktoré nemajú žiaden súvis s pôvodnou žiadosťou o informácie, žalobou a skutočným cieľom žalobcu spoločensky kontrolovať povinnú osobu a ako aj sudcu JUDr. E. F., ktorý na odsúdenie žalobcu nepotreboval relevantný dôkaz sms súbor, ktorý zadržieval prof. RNDr. D. K. CSc.. Žalovaný ako povinná osoba podľa žalobcu nemá žiadnu prekážku, aby tie informácie, ktorými disponuje, odmietal sprístupniť žalobcovi. Záverom svojho vyjadrenia podčiarkol, že už raz súhlas študentky získal a nepotrebuje to robiť nanovo a má právo poznať v akom rozsahu študentka zverejnila osobnú korešpondenciu bez súhlasu žalobcu tretiemu subjektu a to bez toho, či konala zákonne alebo zasiahla do práv žalobcu a podľa žalobcu nemôže mať študentka vyššie privilégia ako on, v tom čase zamestnanec u žalovaného. Žalobca tiež dôvodil, že predsa nie je vec, o ktorej sa rozhoduje bez vôle žalobcu, ale je ľudská bytosť, ktorá má vôľu a hlavne ľudské práva, ktorých sa žalobca domáha, aby ich aj žalovaný aj súd dodržiavali.

V.

Duplika žalovaného

7. Žalovaný v duplike zotrval na svojich doterajších argumentoch a uviedol, že žalobu považuje za nedôvodnú, neopodstatnenú a zmätočnú. Dôrazne namietal tvrdenie žalobcu, že klame a ľživo tvrdí, že komunikácia je v spisoch, ktoré žiadal pripojiť. Uviedol, že požadované informácie žalobcovi nesprístupnil najmä z dôvodu, že sa netýkajú činnosti žalovanej a nejedná sa o informácie vo veciach verejných a žalobca žiadal od žalovaného vlastnú SMS komunikáciu, ktorou sa jednoznačne disponuje a tiež zopakoval, že aj keby predmetnými informáciami disponoval, nebol mu udelený súhlas druhej strany na ich sprístupnenie.

VI.

Konanie na správnom súde

8. Správny súd po oboznámení sa s obsahom súdneho spisu a administratívneho spisu žalovaného orgánu verejnej správy, preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj priebeh administratívneho konania predchádzajúcemu jeho vydaniu, vychádzajúc zo stavu, ktorý existoval v čase právoplatnosti rozhodnutia, tak ako to predpokladá § 135 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“), postupom podľa § 107 ods. 1 SSP, keďže žalobca žiadal vec prejednať na pojednávaní, správny súd na pojednávaní dňa 17.06.2025 dospel k záveru, že správna žaloba je dôvodná, a preto podľa § 191 ods. 1 písm. d) a g) SSP zrušil napadnuté fiktívne rozhodnutie žalovaného.

9. Právny zástupca žalobcu na pojednávaní v plnom rozsahu zotrval na všetkých písomných podaniach adresovaných súdu. Postup správneho orgánu považoval za nezákonný, rovnako za nezákonné považoval aj rozhodnutie správneho orgánu a navrhol súdu, aby rozhodol tak, že zruší napadnuté rozhodnutie žalovaného a prizná náhradu trov konania žalobcovi v plnom rozsahu.

10. Právny zástupca žalovaného na pojednávaní v celom rozsahu zotrval na svojich doterajších argumentoch v označenej právnej veci, s uvedenou žalobou nesúhlasí, žalobu považuje za nedôvodnú, neopodstatnenú a zmätočnú. Vzhľadom na uvedené týmto žalovaný navrhol, aby súd žalobu v celom rozsahu zamietol a priznal žalovanému právo na náhradu trov konania proti žalobcovi v plnom rozsahu.

VII.

Relevantná právna úprava

11. Podľa § 2 ods. 1 SSP, v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

12. Podľa § 6 ods.1 SSP, správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

13. Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy SR štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

14. Podľa čl. 26 ods. 1 Ústavy SR sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

15. Podľa čl. 26 ods. 4 Ústavy SR slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti.

16. Podľa čl. 26 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky, orgány verejnej moci majú povinnosť primeraným spôsobom poskytovať informácie o svojej činnosti v štátnom jazyku. Podmienky a spôsob vykonania ustanoví zákon.

17. Zákon o slobodnom prístupe k informáciám upravuje podmienky, postup a rozsah slobodného prístupu k informáciám (§ 1).

18. Podľa ust. § 2 ods. 1 Zákona o slobodnom prístupe k informáciám osobami povinnými podľa tohto zákona sprístupňovať informácie (ďalej len „povinné osoby“) sú štátne orgány, obce, vyššie územné celky ako aj tie právnické osoby a fyzické osoby, ktorým zákon zveruje právomoc rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb v oblasti verejnej správy, a to iba v rozsahu tejto ich rozhodovacej činnosti.

19. Podľa § 3 ods. 1 Zákona o slobodnom prístupe k informáciám, každý má právo na prístup k informáciám, ktoré majú povinné osoby k dispozícii. Právo na prístup k informáciám sa nevzťahuje na informácie, ktoré nie sú k dispozícii, najmä na vytváranie výkladových stanovísk, rozborov, analýz, referátov, odborných stanovísk, politických stanovísk, prognôz a výkladov právnych predpisov a na vytváranie názorov.

20. Podľa § 3 ods. 2 Zákona o slobodnom prístupe k informáciám, povinná osoba podľa § 2 ods. 3 sprístupní iba informácie o hospodárení s verejnými prostriedkami, nakladaní s majetkom štátu majetkom vyššieho územného celku alebo majetkom obce, o životnom prostredí,3a) o úlohách alebo odborných službách týkajúcich sa životného prostredia a o obsahu, plnení a činnostiach vykonávaných na základe uzatvorenej zmluvy. Toto obmedzenie povinnosti sprístupňovať informácie sa nevzťahuje na povinné osoby podľa § 2 ods. 3, v ktorých majú povinné osoby podľa § 2 ods. 1 a 2 samostatne alebo spoločne výlučnú priamu alebo nepriamu účasť.

21. Podľa § 3 ods. 3 Zákona o slobodnom prístupe k informáciám, informácie sa sprístupňujú bez preukázania právneho alebo iného dôvodu alebo záujmu, pre ktorý sa informácia požaduje.

22. Podľa § 17 ods. 1 Zákona o slobodnom prístupe k informáciám, žiadosť o sprístupnenie informácií povinná osoba vybaví bez zbytočného odkladu, najneskôr do ôsmich pracovných dní odo dňa podania

žiadosti alebo odo dňa odstránenia nedostatkov žiadosti podľa § 14 ods. 2 a 3 a do 15 pracovných dní, ak sa sprístupňuje informácia nevidiacej osobe v prístupnej forme podľa § 16 ods. 2 písm. a), ak tento zákon neustanovuje inak.

23. Podľa § 18 ods. 1 Zákona o slobodnom prístupe k informáciám, ak povinná osoba poskytne žiadateľovi požadované informácie v rozsahu a spôsobom podľa § 16 v zákonom stanovenej lehote, urobí rozhodnutie zápisom v spise. Proti takému rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

24. Podľa § 18 ods. 2 Zákona o slobodnom prístupe k informáciám, ak povinná osoba žiadosti nevyhoví hoci len sčasti, vydá o tom v zákonom stanovenej lehote písomné rozhodnutie. Rozhodnutie nevydá v prípade, ak žiadosť bola odložená (§ 14 ods. 3).

25. Podľa § 18 ods. 3 Zákona o slobodnom prístupe k informáciám, ak povinná osoba v lehote na vybavenie žiadosti neposkytla informácie či nevydala rozhodnutie a ani informáciu nesprístupnila, predpokladá sa, že vydala rozhodnutie, ktorým odmietla poskytnúť informáciu. Za deň doručenia rozhodnutia sa v tomto prípade považuje tretí deň od uplynutia lehoty na vybavenie žiadosti (§ 17).

26. Podľa § 19 ods. 1, 2, 3, 4 zákona o slobodnom prístupe k informáciám (v znení účinnom v čase podania žiadosti)

1) Proti rozhodnutiu povinnej osoby o odmietnutí požadovanej informácie možno podať odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia alebo márneho uplynutia lehoty na rozhodnutie o žiadosti podľa § 17. Odvolanie sa podáva povinnej osobe, ktorá rozhodnutie vydala alebo ho mala vydať.

2) O odvolaní proti rozhodnutiu povinnej osoby rozhoduje nadriadený povinnej osoby, ktorá vo veci rozhodla alebo mala rozhodnúť. Ak ide o rozhodnutie obecného úradu o odvolaní, rozhoduje starosta obce (primátor), proti rozhodnutiu ústredného orgánu štátnej správy možno podať rozklad, o ktorom rozhoduje vedúci ústredného orgánu štátnej správy.

3) Odvolací orgán rozhodne o odvolaní do 15 dní od doručenia odvolania povinnou osobou. Ak odvolací orgán v tejto lehote nerozhodne, predpokladá sa, že vydal rozhodnutie, ktorým odvolanie zamietol a napadnuté rozhodnutie potvrdil; za deň doručenia tohto rozhodnutia sa považuje druhý deň po uplynutí lehoty na vydanie rozhodnutia. Rozhodnutie o odmietnutí žiadosti možno preskúmať v súdnom konaní podľa osobitného zákona.

27. Podľa § 22 ods. 1 Zákona o slobodnom prístupe k informáciám, ak nie je v tomto zákone ustanovené inak, použijú sa na konanie podľa tohto zákona všeobecné predpisy o správnom konaní. (Zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“).

28. Podľa § 46 Správneho poriadku, rozhodnutie správneho orgánu musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci (§ 32 ods. 1) a musí obsahovať predpísané náležitosti (§ 47).

29. Podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku, v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

30. Podľa § 177 ods. 1 SSP, Správnu žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.

31. Podľa § 134 ods. 1 SSP správny súd je viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby, ak nie je ďalej ustanovené inak.

32. Podľa § 190 SSP, ak správny súd po preskúmaní rozhodnutia alebo opatrenia žalovaného dospeje k záveru, že žaloba nie je dôvodná, rozsudkom ju zamietne.

33. Podľa § 163 SSP, trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v súvislosti s uplatňovaním a bránením práva na správnom súde.

34. Podľa § 175 ods. 1 SSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu správny súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

35. Podľa § 175 ods. 2 SSP, o výške náhrady trov konania rozhodne správny súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

36. Podľa § 167 ods. 1 SSP, správny súd prizná žalobcovi voči žalovanému právo na úplnú alebo čiastočnú náhradu dôvodne vynaložených trov konania, ak mal žalobca vo veci celkom alebo sčasti úspech.

VIII.

Právny názor správneho súdu

37. Správny súd v Košiciach ako vecne a miestne príslušný správny súd v konaní vo veciach ochrany subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy, oboznámil sa s obsahom administratívneho spisu žalovaného, v právnych medziach vznesených žalobných námietok, vyjadreniach žalobcu a dospel k záveru, že podaná žaloba je dôvodná.

38. Predmetom súdneho prieskumu v danej veci bolo rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým žalovaný rozhodoval v konečnej platnosti o žiadosti žalobcu zo dňa 15.06.2023 o poskytnutie informácií – „kompletnú osobnú korešpondenciu z rokov 2015 až 2017 medzi ním a pani H. I., J. J.“ v zmysle ustanovení Zákona o slobodnom prístupe k informáciám.

39. Univerzita D. B. G. v Košiciach ako prvostupňový orgán rozhodnutím Č. j. REK001007/2023-UPA/2556 zo dňa 23.06.2023 nesprístupnila žalobcovi informácie uvedené v žiadosti o slobodnom prístupe k informáciám, pričom svoje rozhodnutie zdôvodnila predovšetkým s poukazom na skutočnosť, že neexistoval právny základ na poskytnutie požadovaných informácií, pretože požadované informácie sa netýkajú činnosti povinnej osoby, nejde o verejnosti neznáme údaje vo veciach verejných a tiež z dôvodu, že poskytnutie týchto informácií by bolo v rozpore s princípmi dobrej správy. Citoval ustanovenie § 9 ods. 1 Zákona o slobodnom prístupe k informáciám, kde zdôraznil, že informácie, ktoré sa dotýkajú osobnosti a súkromia fyzickej osoby, písomnosti osobnej povahy, podobizne, obrazové snímky a obrazové a zvukové záznamy týkajúce sa fyzickej osoby alebo jej prejavov osobnej povahy povinná osoba sprístupní len vtedy, ak to ustanovuje osobitný zákon, alebo s predchádzajúcim písomným súhlasom dotknutej osoby, pričom nedisponoval písomným súhlasom študentky na ich sprístupnenie.

40. Proti prvostupňovému rozhodnutiu Č. j. REK001007/2023-UPA/2556 zo dňa 23.06.2023 podal žalobca dňa 30.06.2023 odvolanie.

41. Z administratívneho spisu vyplýva, že odvolací orgán dňa 01.08.2023 upovedomil žalobcu ako odvolateľa, že jeho odvolanie bolo dňa 29.06.2023 doručené osobitne ustanovené komisii, ktorá ho posúdi. Následne žalovaný vydal rozhodnutie Č. j. REK001007/2023-UPA/2987 zo dňa 03.08.2023, ktorým odvolanie žalobcu zamietol a napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu potvrdil. Žalovaný sa stotožnil s argumentáciou uvedenou v odôvodnení prvostupňového rozhodnutia a navyše uviedol, že povinná osoba je povinná reagovať na prípady zjavného zneužitia práva zo strany žiadateľa, ak by viedli k narušeniu princípu dobrej verejnej správy a k narušeniu ústavného pozadia právnej regulácie zneužívania práva na prístup k informáciám formálnou aplikáciou práva, ako napr. či existujú indície smerujúce k tomu, že cieľom žiadosti nie je reálny záujem získať požadovanú informáciu. Konštatoval, že o neexistencii záujmu zo strany žiadateľa svedčí charakter požadovanej informácie, keď žiadal od povinnej osoby nezmyselnú informáciu, ktorá nespadá do rámca informácií, na ktoré sa vzťahuje Zákon o slobodnom prístupe k informáciám a konkretizoval, že jej nezmyselnosť spočíva v tom, že žiadateľ žiada od povinnej osoby zaslanie svojej vlastnej osobnej korešpondencie, t. j. informácií výlučne súkromnej povahy, ktoré zrejme má k dispozícii vo svojej osobnej sfére. Žalovaný ďalej dôvodil, že žiadosť žalobcu je iracionálna v tom, že túto komunikáciu osobnej povahy pozná a napriek tomu ju od povinnej osoby požaduje, čo má za následok zahltenie a nadmerné zamestnanie zamestnancov povinnej osoby a poukázal tiež na skutočnosť, že ak by došlo k vytvoreniu novej informácie, na takúto činnosť povinnej osoby sa zákon o slobodnom prístupe k informáciám nevzťahuje.

42. Podľa § 5 ods. 1 SSP, konanie pred správnym súdom sa okrem princípov, na ktorých spočíva Civilný sporový poriadok a ktoré sa na konanie pred správnym súdom použijú primerane, riadi aj princípmi uvedenými v odsekoch 2 až 12.

43. Podľa čl. 4 Základných princípov Zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), ak sa právna vec nedá prejednať a rozhodnúť na základe výslovného ustanovenia tohto zákona, právna vec sa posúdi podľa ustanovenia tohto alebo iného zákona, ktoré upravuje právnu vec čo do obsahu a účelu najbližšiu posudzovanej právnej veci.

44. Pri rozhodovaní o rozklade ústredných orgánov štátnej správy sa autoremedúra javí pojmovo vylúčená, keďže vo veci rozhoduje ten istý subjekt, a teda nedochádza k predloženiu veci nadriadenému orgánu. Lehota na vydanie rozhodnutia o rozklade podľa § 19 ods. 1 Zákona o slobodnom prístupe k informáciám začne plynúť odo dňa, kedy je rozklad doručený ústrednému orgánu štátnej správy.

45. Pri rozklade sa uplatňuje identická lehota na rozhodnutie o rozklade, ako je to pri odvolaní. Nič menej, o opravnom prostriedku rozhoduje ten istý správny orgán, ktorý konal aj v prvom stupni. Súdna prax aj napriek nie celkom jednoznačnej právnej úprave vidí rozdiel v plynutí lehôt podľa Zákona o slobodnom prístupe k informáciám medzi odvolacím konaním a konaním o rozklade. Rozlišovanie medzi odvolaním a rozkladom nie je samoúčelné. Pri rozklade nenastupuje devolutívny účinok, ktorý je spojený s podaním odvolania a ani nedochádza k prechodu oprávnenia prerokovať opravný prostriedok a pokračovať k prerokúvaní veci z orgánu konajúceho v prvom stupni na správny orgán nadriadený. Keďže v prípade ústredného orgánu štátnej správy nedochádza k predloženiu opravného prostriedku nadriadenému orgánu, pretože oba stupne konania prebiehajú pred tým istým správnym orgánom, keď právny predpis upravuje len osobitnú funkčnú príslušnosť. Za stavu, že o rozklade proti prvostupňovému rozhodnutiu rozhoduje totožný orgán (vedúci ústredného orgánu štátnej správy), opravný prostriedok nemá devolutívny účinok, a preto ani lehota na rozhodnutie nemôže začať plynúť odo dňa postúpenia nadriadenému orgánu, keďže takýto nadriadený orgán do procesu rozhodovania nevstupuje. Lehota na vydanie rozhodnutia o rozklade podľa § 19 ods. 1 Zákona o slobodnom prístupe k informáciám začne plynúť odo dňa, kedy je rozklad doručený ústrednému orgánu štátnej správy.

46. Správny súd poukazuje na to, že zákonodarca rozlišuje medzi dvoma právnymi inštitútmi – odvolanie a rozklad, pričom toto rozlišovanie nie je samoúčelné. Právny poriadok Slovenskej republiky s oboma právnymi inštitútmi pracuje v rozdielnych kontextoch zákonnej úpravy procesu rozhodovania v administratívnych konaniach. Jedným z takýchto rozdielov je aj otázka možnosti posúdenia opravného prostriedku prvostupňovým správnym orgánom a realnosť možnosti postúpiť vec nadriadenému správnemu orgánu. Pri rozklade nenastupuje devolutívny účinok, ktorý je spojený s podaním odvolania, a ani nedochádza k prechodu oprávnenia prerokovať opravný prostriedok a pokračovať v prerokúvaní veci z orgánu konajúceho v prvom stupni na správny orgán nadriadený.

47. V prípade ústredného orgánu štátnej správy nedochádza k predloženiu opravného prostriedku nadriadenému orgánu, pretože oba stupne konania prebiehajú pred tým istým správnym orgánom, keď právny predpis upravuje len osobitnú funkčnú príslušnosť. Za stavu, že o rozklade žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu žalovaného rozhodoval totožný orgán (minister žalovaného), opravný prostriedok žalobcu, ako už súd uviedol, nemal devolutívny účinok, a preto ani lehota na rozhodnutie nemohla začať plynúť odo dňa postúpenia nadriadenému orgánu, keďže takýto nadriadený orgán do procesu rozhodovania nevstupoval.

48. Správny súd v tejto súvislosti poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 28. 9. 2022, č. k. 2S/240/2020-58. Spornou medzi účastníkmi bola otázka plynutia lehoty na vydanie rozhodnutia v prípade, kedy o opravnom prostriedku rozhoduje ten istý správny orgán, ktorý konal aj v prvom stupni. Súdna prax aj napriek nie celkom jednoznačnej právnej úprave vidí rozdiel v plynutí lehôt podľa Zákona o slobodnom prístupe k informáciám medzi odvolacím konaním a konaním o rozklade.

49. V tomto prípade správny súd použil analogiu legis, uplatnil právnu normu na podobný prípad, pretože o žiadosti žalobcu rozhodoval rektor vysokej školy aj v prvom aj v druhom stupni, podobne ako pri rozhodnutí ústredného orgánu štátnej správy, a tak lehota na rozhodnutie začala plynúť odo dňa, kedy bolo odvolanie žalobcu doručené žalovanému. Správny súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 SŽi 6/2013 zo dňa 19. marca 2014 z ktorého cituje: „V prípade ústredného orgánu

nedochádza k predloženiu opravného prostriedku odvolaciemu orgánu, keďže aj druhostupňové konanie prebieha na tom istom správnom orgáne, len s osobitnou právnou úpravou funkčnej príslušnosti. Za stavu, že o rozklade žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu správneho orgánu rozhodoval totožný orgán, aj podľa názoru odvolacieho súdu, lehota na rozhodnutie o rozklade začala plynúť odo dňa doručenia rozkladu do podateľne ústredného orgánu štátnej správy.“ Správny súd tiež poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu ČR – sp. zn. 7 A 76/2002, zo 04.11.2003 a sp. zn. 6 A 125/2000, z 27.11.2003, kde sa odvolací súd v otázke počítania lehôt v plnom rozsahu stotožnil s právnym názorom krajského súdu, ktorý vo svojich záveroch vychádzal z horeuvedenej judikatúry, ktorá je v tomto smere jednoznačná a v ktorom uviedol, že „lhúta pro vydání rozhodnutí o rozkladu počíná běžet ode dne doručení rozkladu podatelně ústředního orgánu státní správy“ a tiež ze: „Vydali žalovaný po lhůtě rozhodnutí, jímž rozkladu žalobce vyhověl, jedná se o nulitní rozhodnutí, protože vydání rozhodnutí je sice přípustné, ale musí se tak stát ve lhůtě 15-ti dnů od podání rozkladu, což se v daném případě nestalo.“

50. Na základe uvedených skutočností preto podľa názoru správneho súdu lehota na vydanie rozhodnutia o rozklade podľa § 19 ods. 1 Zákona o slobodnom prístupe k informáciám začala žalovanému plynúť odo dňa, kedy mu bolo doručené odvolanie žalobcu, teda od 30.06.2023.

51. V praxi je pomerne častým javom, že povinná osoba zapríčini svojou nečinnosťou vydanie fiktívneho rozhodnutia. Žiadateľ preto podá voči fiktívnemu rozhodnutiu odvolanie a domáha sa jeho zrušenia a vydania zákonného rozhodnutia, resp. sprístupnenia požadovanej informácie. Nič menej, medzičasom môže dôjsť k sprístupneniu informácie, a to po uplynutí príslušnej lehoty.

52. Vznikom fiktívneho rozhodnutia odvolaní sa konanie končí a ani neskoršie písomne vyhotovenie rozhodnutia tento stav neovplyvní. Fiktívne rozhodnutie aj napriek vydaniu neskoršieho rozhodnutia zostáva právoplatné. Správny súd je toho názoru, že vydané fiktívne rozhodnutie má totiž za následok, že vec je už rozhodnutá (res iudicata).

53. Účelom ustanovenia inštitútu fiktívneho rozhodnutia v zmysle § 18 ods. 3 Zákona o slobodnom prístupe k informáciám nebolo legalizovať nečinnosť povinných osôb pri rozhodovaní o žiadostiach podľa tohto zákona, ale jeho účelom bolo práve naopak poskytnúť ochranu tomu, kto sa obrátil so žiadosťou na povinnú osobu v prípade jej nečinnosti. Žalobca ako žiadateľ podľa Zákona o slobodnom prístupe k informáciám, mal právo na vydanie rozhodnutia, ktoré by bolo riadne odôvodnené.

54. Podľa názoru správneho súdu žalovaný v preskúmvanej veci nepostupoval v intenciách citovaných právnych noriem, z ktorých dôvodov sa postupom a následne tým, že v zákonom ustanovenej lehote nevydal rozhodnutie, dopustil sa takej vady konania, ktorá má za následok nezákonnosť aj jeho ďalšieho rozhodnutia Č. j. REK001007/2023-UPA/2987 zo dňa 03.08.2023. Fiktívne rozhodnutie je arbitrálne a následne vydané rozhodnutie po zákonom ustanovenej lehote z dôvodu prekážky rozhodnutej veci je tiež nezákonné. Nezákonnosť postupu správneho orgánu druhého stupňa spočívala v tom, že žalobca ako účastník správneho konania a žiadateľ o poskytnutie požadovaných informácií mal právo, aby správny orgán, pokiaľ vydal rozhodnutie, ktoré by obsahovalo náležitosti rozhodnutia podľa § 47 Správneho poriadku a z ktorého odôvodnenia by sa žalobca ako žiadateľ mohol dozvedieť dôvody, pre ktoré jeho žiadosti nebolo vyhovené. Vzhľadom k tomu, že správny orgán v danom prípade takto nepostupoval, odňal tak žalobcovi ako žiadateľovi právo sa domáhať zákonom ustanoveným postupom ochrany svojho práva na orgáne Slovenskej republiky zaručený v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

55. Ak žalovaný vydal písomné rozhodnutie o odvolaní žalobcu až potom, čo uplynula zákonná lehota na rozhodnutie o ňom, z hľadiska právnej istoty ide o konanie zmätočné. Na základe vyššie uvedených skutočností a citovaných zákonných ustanovení správny súd zrušil rozhodnutie žalovaného a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

56. Po vrátení veci bude nevyhnutnou úlohou žalovaného opätovne rozhodnúť o odvolaní žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu správneho orgánu v zmysle vyššie uvedeného právneho názoru správneho súdu pri viazanosti správneho orgánu právnymi závermi správneho súdu formulovanými v tomto rozsudku v zmysle § 191 ods. 6 SSP.

57. Súd rozhodol o trovách konania s poukazom na § 167 ods. 1 SSP a priznal úspešnému žalobcovi proti žalovanému právo na úplnú náhradu dôvodne vynaložených trov konania, nakoľko mal vo veci celkový úspech.

58. Rozhodnutie bolo prijaté senátom správneho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 139 ods.4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustná kasačná sťažnosť, ktorú možno podať na Správnom súde v Košiciach v lehote jedného mesiaca od doručenia tohto rozsudku. Zmeškanie uvedenej lehoty nemožno odpustiť. (§ 443 ods. 1 a 5 SSP)

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 SSP (ktorému správnomu súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisová značka konania) uviesť:

- a) označenie napadnutého rozhodnutia,
- b) údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené,
- c) opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len "sťažnostné body"),
- d) návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). (§ 445 ods. 1 SSP).

Podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí správnomu súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Správny súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. K podaniu kolektívneho orgánu musí byť pripojené rozhodnutie, ktorým príslušný kolektívny orgán vyslovil s podaním súhlas.

Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší účastník konania dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, správny súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Kasačnú sťažnosť možno podľa § 440 ods. 1 SSP odôvodniť len tým, že správny súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred správnym súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený správny súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v § 440 ods. 1 písm. g) až i) SSP sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podanie pred správnym súdom (§ 440 ods. 2 SSP).

V kasačnej sťažnosti nemožno uplatňovať nové skutočnosti a dôkazy okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podanej kasačnej sťažnosti (§ 441 SSP).

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti (§ 445 ods. 2 SSP).

Kasačná sťažnosť nemá odkladný účinok, ak SSP neustanovuje inak (§ 446 ods. 1 SSP).

Sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Uvedená povinnosť neplatí, ak:

- a) má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 1 písm. c) a d),
- c) je žalovaným Centrum právnej pomoci. (§ 449 ods. 1, 2 SSP).